

извиваше са дымъ отъ запаленъ ароматъ; на друго мѣсто са виждаше една голѣма сфера, на която бѣхъ исписаны знакове на зодіака и на друга маса лежехъ разни инструменти толкови странни и тънки по веществото и изработването имъ, щото Апикидъ не можеше да разумѣ употребяването имъ. Въ дълбочината на стаята имаше завѣса и дълъкъ единъ прозорецъ пропускаше меланхолическитъ лучи на луната.

Сѣднѣ, рече Египтянинътъ безъ да ся мръдне отъ мѣстото си.

Младыйтъ служител на Изида сѣднѣ и Арбакъ подиръ малко мълчене, въ което са виждаше серіозно замисленъ, заговори тъй:

— Ты искашъ да научишъ най-потасненитъ тайнства на чловѣческій умъ. Гатанката на която ты обясненіето искашъ тя е самата гатанка на живота. Като са намѣрвамы, като дѣца и за кратки само минути, въ тъмата на мрачната и ограничена долина на живота, ний си създавамы привидѣнія посрѣдъ мрака. Нашитъ мысли, понѣкога са обращать къмъ насъ самытъ трепетны, а понѣкога са изливать неволно по тъмныя и непроникуванъ мракъ и търсятъ за да открийтъ съдържаніето. Протягамы насамъ нататѣкъ, като слѣпы, слабытъ си рѣцѣ отъ боязнь да не са спиемъ о невидена нѣкоя опасность; и като непознавамы предѣлитъ на попрището си, веднажъ мыслимъ че сж тѣсны и са боимъ да са не удавимъ въ безкрайния хаосъ на вѣщитъ, а другій пътъ мыслимъ че сж безпредѣльны по пространството си. Като са намѣрвамы прочее въ таквози обстоятелство, разумѣва са че крайната цѣль на познаніето състои естествено въ рѣшеніето на двѣ задачи. Какво трѣба да вѣрвамы? какво трѣба да не вѣрвамы? На тѣзи ли въпросы рѣшеніето ты желаешъ?

Апикидъ отговори съ утвърдително движеніе на главата си.

— Чловѣкъ трѣба по необходимость да вѣрва въ нѣщо, рече съ скърбенъ гласъ египтянинътъ, трѣба да опре на нѣщо надѣждитъ си. Общата тѣзи необходимость на чловѣческата природа е жаребитъ на нашето сществованіе. Чловѣкъ, кога изгуби привидѣніето което са е училъ да вѣрва, съ ужасъ и съ трепетъ той налита въ безпредѣльны и страшныя океанъ на неизвѣстността; помощ! вика той, и търси дърво за да са олуви, мъгливо и далечно пристанище за да са спасе. Чувай слѣдователно. Не си забравилъ, безъ сумнѣіе, вчерашныя ни разговоръ.

— Да го забравѣжъ?

— Вчера ти са истъкувахъ че нашитъ богове сж прости творенія на измыслянето, исповѣдахъ ти че обредитъ сж дѣтинскы игралкы съ цѣль да ползуютъ чловѣческій родъ като го залъгватъ. Ка-